

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvrlo pošiljati na t. l. in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispejnine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za več inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Haračnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Kdo je začel prepir?

Prepir se je začel tudi na Štajerskem to je dejstvo! Začel se je gledé kandidatur za V. kurijo in razširja se po glasilih „Slov. Gospodarju“ in „Slovenca“ in tudi „Südsteirische Post“ se ga je nekaj poprijela. Žalibog, da se začinja uprav sedaj, ko je slovenska narodnost v veliki nevarnosti, tak bratomorni boj. Še bolj pa je obžalovati, da se je ta prepir umetno napravil, da se je začela tudi pri nas, kakor se reče, „delati politika“ t. j. da se po pojedincih na umeten način vsiljuje prepričanje našemu narodu.

V tem smislu nam je v prvi vrsti obsojati postopanje „Slov. Gospodarja“ in „Slovenca“, ki sta kandidata, postavljenega po zaupnih možeh, jela napadati kakor zastopnika „Mladoslovencev“ (!). Da ti dopisi izvirajo iz iste roke ali vsaj iz istega naročila, ni težko posneti. Dragotin Hribar se je takoj, ko je bil proglašen za kandidata, napadel kot kandidat slovenskega razumnštva na Spodnjem Štajerskem, kakor razvidimo najbolj resno iz „Slov. Gospodarja“ z dne 11. svečana t. l. in iz „Slovenca“ z dne 11. in 20. svečana t. l. Kam bomo zašli, ako se iz takih pojavov izvajajo posledice, h katerim se naše narodno razumnštvo naravnost izživlja? Ali tisti, ki začne pri nas neplodni in pogubonosni boj med brati, ali ta ni izdajalec našega naroda? Toda bodimo mirni in zadržimo besede, ki nam še po pravici silijo na dan; ne valimo skale proti bregu, da se ne udere v globočino! Katerakoli stranka tak medsebojni brezpotrebni boj začne, mora se pri nas skrajno obsojati. Opazili smo že tu in tam jednake poskuse, toda zamolčali in prezrli smo jih, ker nam je skrb za provspeh našega naroda. Zadnji čas pa je sedaj, da se ustavi izpodkopavanje naše sloge, in v to povzdignemo svoj glas. „Domovina“ je

bila vsikdar zagovornica in pospeševaljica te sloge in kdor ji kaj družega očita ali jo drugače hoče razumeti, ta ne ve kaj dela.

Res je sicer, da so poznejši članki rečenih listov obrnili se tudi proti osebi kandidata Dragotina Hribarja (poglej „Slovenca“ z dne 27. svečana t. l.), toda izvor osebnih napadov nam je sedaj znan.

Jako čudno je bilo, kako se je polagoma kristalizoval kot novi kandidat „Slov. Gospodarja“ in „Slovenca“ prečast. gospod Jos. Žičkar. Poznamo ga kot odličnega narodnjaka in dvomimo, da on kot narodnjak sedanje nasprotovanje postavljenemu kandidatu goji ali odobruje; njegove izjave vsaj do sedaj še nismo slišali. Na vsak način pa bi oni, ki ga kandidujejo, bolje storili, da bi ga ne potegnili v prepir, ker se s tem kompromituje kot zastopnik narodne sloge. Ako bi tudi resnično bil postavljeni kandidat Dragotin Hribar nepozvan kandidat, ne bi se smela stvar na tako neumesten način spraviti v naš narod in v javnost, ker s tem samo naše narodne nasprotnike in socialno stranko spodbujamo.

Nam je torej silno težko, odgovarjati na osebne napade proti Dragotinu Hribarju; a zgoditi se mora, da se razvidi, da zadnjikrat zbrani shod zaupnih mož iz celjsko-ptujske skupine ni nepremišljeno, nego po resnem prevdarku, razmere uvaževaje, postavil svojega kandidata.

Kaj se torej oporeka Dragotinu Hribarju? „Südst. Post“ in „Slovenec“ v svojih štev. z dne 27. svečana t. l. izražata, ter trdita, da bi kandidatura Dragotina Hribarja povzročila narodno razdvojitve. Toda kdo naj bi rušil slogo? Ali Dragotin Hribar? Da bi Dragotin Hribar prenesel nemir iz Kranjskega, ako bode poslanec? Bodite pošteni gospodje in priznali boste, da je bil Hribar vedno zagovornik naše sloge, da je nikdar še ni rušil in da je po svojem prepri-

čanju in značaju tudi ne bo. Ali si morete misliti moža, ki bi bil vernejši član in gojitelj bodočega jugoslovanskega kluba, kakor on? In kot član jugoslovanskega kluba naj bi pri nas neslogo povzročil in nemir delal? Ako bi Dragotin Hribar bil tisti, ki hoče nemir in prepir delati, davno bi že to storil, saj je že 7 let na Štajerskem in vedno v sredini našega narodnega gibanja. Da pa tega ni storil, nego da je vselej goreče zagovarjal skupno postopanje oziroma narodno združenje na Štajerskem, to nam je vsem znano, ki poznamo njegovo delovanje. Kdor nasprotno trdi, govori načeloma — neresnico.

Ako smo pravični, bomo tudi priznali, da je Dragotin Hribar za prosep in probujo našega naroda mnogo storil. Vedno je bil v sredini naših narodnjakov in deloval je posebno med priprostim ljudstvom. On tudi kot obrtnik pride vedno v najožjo dotiko z našim ljudstvom in kakor nam je znano, povzdigne svoj glas povsod, kjer je treba braniti verske in narodne pravice našega naroda.

Najboljše znamenje vspešnega delovanje je srd, ki ga ima naša nemškutarska stranka proti njemu.

Grdo je očitjanje, da bi Dragotin Hribar ne bil mož katoliškega prepričanja. Taka izmišljena natolcevanja je seveda lahko izreči, pošteno pa to ni. Dragotin Hribar ne more nič za to, da sam ni duhovnik; a obrtni stan je tudi potreben pri nas in dobi vsak dan večjo veljavo, in naša huda nesreča je v prvi vrsti ta, da so obrtniki večinoma nemškutarskega mišljenja.

Zarad svojega stanu torej ne gre, da bi se kdo napadal, protiverskega delovanja pa se pri nas nobeden narodnjak ne more dolžiti, najmanj pa Dragotin Hribar, o čemer bi lahko spričali duhovniki celjski, soseben mil. g. opat F. Ogradi, s katerim je Dragotin Hribar

LISTEK.

Starčka.

Ruska narodna pripovedka. Po Tolstoju napisal Brinjos. IV.

Pritisnil je Elizej za kljuko — bilo je odprto. Stopil je v vežo — vrata v sobo so na stežaj odprta. Ozre se naokoli: na levo — ni videti nič; naravnost — sprednji kot; v oglju — polica za svete podobe; sredi izbe miza; za mizo vegasta klop; na klopi pa sedi starka, v rokavcih, z razmršenimi lasmi; glavo je naslonila na preperelo mizo, za rokav jo pa vlačí suh otročaj, voščenege lica in napetega trebuščka in joče se in tarna — gotovo česa prosi. Stopil je Elizej v kolibo; zaduhel zrak udaril mu je nasproti. Ozre se: na cunjah za pečjo leži ženska vznak, z napol zaprtimi očmi; težko se ji dvigajo prsi in tedaj in tedaj sprostre krčevito noge, in jih zopet skrči. Obrne se na eno plat, vrže se na drugo stran; gnjiloben duh udarja od nje; gotovo gre vse pod njo.

Starka je povzdignila glavo in zagledala Elizeja. „Kaj hočeš — spregovori zaduhlo, —

kaj ti je treba? Ničesar nimamo, božji človek, ničesar.“

„Služabnica božja, — odgovori on — prišel sem pit, požirek vode bi prosil.“

„Nimamo človeka, da bi je prinesel. Nimamo posode. Prinesi si sam.“

Začel je Elizej izpraševati. „Kaj, ali ni pod vašo streho človeka, da bi to le bolano žensko preložil?“

„Nikogar ni: on na dvorišči dušo izdiha, a mi tukaj umiramo.“

Otroče je obmolčalo, ugledavši ptujca, a ko je bila starka spregovorila, zgrabil jo je zopet za rokav. „Kruha, babička, kruha dajte!“ — in zopet je zaplakal.

Ravno je hotel Elizej spregovoriti, kar se privleče mož, ki je ležal na dvorišči, za steno se plazeč, da se ne bi zgrudil na tla in se vsede na klop. Začel je govoriti: spregovori jedno besedo in prestane, — spregovori drugo in se zopet oddahne.

„Bolezen — pravi — napadla . . . je . . . nas; — in glad. Glad — gladu umi . . . ramo“ in pokazal je z glavo na otroka, po lici zdrknila mu je pa debela zolja in padla na prah.

Odprtal je Elizej torbo raz pleč, položil jo na mizo in začel razvezovati. Privlekel je hleb kruha, odrezal ga precejšen kos in ga dal možu. Toda ta ga ni vzel, ampak pokazal je na otroka. Komaj je deček ovohal kruh, planil je po konci, zgrabil z obema rokama kos in se zagrizel vanj. Prišlo je od peči dekletce, in tudi njej ga je odrezal kos. Odrezal je še jeden kos in ga dal starki. Vzela ga je in jela žvečiti. „Vode bi — pravi — prinesli. Usta so se posušila. Hotela sem — pravi — včeraj, ali predvčerajšnjim, ali kedaj že prinesiti vode. Vlekla sem jo in vlekla, a je ne prinesla. Padla sem in posodo razbila. Komaj sem domu prilezla. Tudi vedrica je tam ostala, če je še ni kdo odnesel.“

Vprašal je Elizej, kje je vodnjak. Razložila mu je starka. Šel je Elizej, poiskal je vedrico, prinesel vode in napojil ljudi. Drmostilo je otroče kruh in pilo vodo, jedla je deklica, jedla tudi starka, a mož se ni dotaknil ničesa. „Pustite me, ne morem“ — pravi. Žena za pečjo premetovala se je neprestano po cunjah. Šel je Elizej v vas v prodajalnico, kupil pšena, soli, moke, masla in poiskal je sekuro. Nasekal je drv in

mного občeval bodisi glede sv. vere, kakor tudi narodnosti.

Končno pa se trdi, da Dragotin Hribar ni sposoben kandidat za peto kurijo. Peta kurija ima namen, da postane zastopstvo obrtnikov in delavcev. Oba ta sloja pa je ravno Dragotin Hribar najbolj sposoben zastopati. Da bode kot obrtnik deloval v zboljšanje obrtnih razmer, to smemo pričakovati. Ako bodemo imeli obrtnika za zastopnika v peti kuriji, bode se tudi zmanjšalo socijalistično protidelovanje in upati je, da se naši delavski krogi bolj obranijo socijalističnega duha. Ne smemo pozabiti, da postane delavski življenj v kratkem času jako važen, in potrebno je, da postavimo kandidate, ki poznajo delavske razmere in katerim bodo delavci raje zaupali. Brez skrbi pa je gotovo Dragotin Hribar ravno tako sposoben, zastopati kmečke potrebe. On je vedno v dotiki s kmečkim ljudstvom in pozna razmere gotovo tako ali bolje, kakor vsak nasprotni kandidat. Vzgojen je bil seveda v mestu, tako, kakor vsi naši poslanci, toda njegovi roditelji so bili tudi posestniki in obrtniki, ki so še danes v Ljubljani na najboljšem glasu.

Poleg tega pa se je trudil Dragotin Hribar, — ker je po družinski nezgodi, ki mu je vrgla očeta na dolgotrajno bolniško posteljo, s katere ni več vstal, moral zapustiti srednje šole in vstopiti v obrt — da se je kot obrtnik in trgovec najtemeljiteje izobražil in končal z najboljšim uspehom mestno in meščansko šolo, obrtno šolo v zvezi z višjo realno in višjo trgovsko šolo na Dunaji. To so strokovne šole, katere imej kandidat pete kurije, da mu bode moč v resnici delati kot poslanec stanov, katerim pripada ta kurija.

Kaj hočejo taki ničevni ugovori proti kandidaturi Dragotina Hribarja?

Razvidno je iz vsega položaja, da je jela osobna mržnja nekaterih pojedincev odločevati, in to je žalostno.

Pričakujemo pa, da se jednaki napadi ne hajo; Dragotin Hribar je v slovenskem ljudstvu prav dobro znan in čislán in ne moremo pričakovati, da bi podlo obrekovanje posameznih njegovih osebnih sovražnikov omajalo zaupanje do njega. Svoj program nam je on itak naznanil in da ga bode izvrševal o tem ni dvoma.

Actor.

Zakaj se gre.

Potegovanje državljanov za državljske pravice, udeležbe pri izvrševanju istih pravic, in s tem neposredno državnega zakonodajstva, je lepa čednost samozavesti in samospoštovanja posameznikov, pa je tudi sveta narodna dolžnost vsakega Slovenca. Naš narod, ki ima ravno pri volitvah prebiti toliko težav, mora tem treznejše in resnejše postopati, moško in dostojno se obnašati. Osobito so poklicani naši javni činitelji, da značajno in vestno izvršujejo po narodu zapupano jim vodstvo, pred vsem pa, da postopajo odkrito, brez ovinkov in pretvez napram volil-

cem. To zahteva njihova čast in v isti meri čast volilcev.

Pogled na našo sedajno volilno gibanje kaže tu žalibog nekako nesoglasje.

Ugledni in merodajni činitelj „Slovensko društvo“ je sklicalo zaupne može, postavilo kandidate, kakor se gre.

Kasneje, po odločitvi, naenkrat se zahteva, nov zaupni zbor glede enega kandidata, kajti eden kandidatov ne ugaja nekaterim neprijateljem; kaka nedoslednost! Za vse druge kandidate je bil zaupni zbor veljaven, čudo, da bi isti zaupni zbor ne mogel tudi za zadnjega biti odločilen.

Iz neke strani se je pa začelo nasprotovanje proti temu kandidatu, imenujmo ga Dragotin Hribar, po javnih slovenskih glasilih na način, ki je odkritosti in slovenskim sporočilom nasprotno.

S ponosom smo vedno povdarjali štajerski Slovenci, da ne poznamo ne Štajerca ne Kranjca, ne Korošca ne Primorca in ga ne priznamo, razun Slovenca. Sedaj slovenski list dela razliko med Štajercem in Kranjcem in krši tako uzorno in neomadeževano načelo. Sedaj se komu šteje v zlo, da se v katerem posebnem listu izreče resna beseda o resnem narodnem vprašanju, in to v listu, kateremu so kumovali duhovni in posvetni narodni voditelji vzor-rodoljubi, vzgledniki in slavljenci naši.

Dosedaj še nismo tako daleč prišli, da bi se imenovalo Slovenca na rodni zemlji „privandranca“. Če se je to sedaj zgodilo, ali to ni slepa in gluha strast.

Taka beseda izustitelja samega tepe.

Kaj so nam na mari osebnosti in pristranstva enega kraja, kadar se gre za resno narodno delo!

Soglasno se je povdarjala potreba, postaviti za peto kurijo takega kandidata, kateri pozna delujoče stanove. Poslanca imamo akademike raznih struj, a delujoči stanovi dosedaj nobenega med njimi. In glavni steber, ki še manjka našemu javnemu življenju in zastopstvu, je podjetnik. Trgovstvo, obrt, kmetija in delavstvo so še pri nas najmanj napredovali, a so najpotrebnejši slojevi. Kandidat, ki bi zastopal in umel zastopati vse te struje, ter pripomoči njihovemu izvežbanju in napredovanju, mora nam biti le dobro došel.

Dragotin Hribar je trgovec in obrtnik. Med delavci je zrasel in z njimi napredoval.

On je slovenski podjetnik, o katerem je treba vse drugače govoriti.

V najožji dotiki z delavcem, v vedni dotiki s kmetom, pozna on vse slojeve, ki so združeni v peti kuriji, zato je tudi sposoben zastopati njih težnje. Sin mesta se pač težko kedo more imenovati na Slovenskem.

„Slovensko društvo“ je Hribarja pri tem že enkrat postavilo za kandidata. Izvolilo si ga je v tajnika, ter se po njegovi gibčnosti gmotno obnovilo.

Postavilo ga je z večino zaupnih mož kot kandidata. Ali tedaj ni to društvo samo seboj v

naprotju, če ga — še le pozneje spodriva, dočim ga je prej spodbujalo.

Kako se strinja z resnicoljubjem, da se moža, ki na nešteti shodih z vneto besedo brani in čuva versko prepričanje Slovenca ter je poveljuje, imenuje, sovražnika vere in cerkve. Gospodje, poglejmo nazaj in naprej, odkar se je ustanovila v Celji „Domovina“, kolik razloček. Gospoda, vprašajte, kdo je posetoval vsa narodna zborovanja na vseh štirih straneh slovenstva, od zelene Štajerske čez tužno Koroško in Istro — in narod zbujal in v nemal z vneto besedo, — na svoje stroške, kdo podpiral naše poslance na shodih, ne da bi si s tem kaj drugega prislužil, kakor da ga je slovenski list pital z „nekim gospodom“, in da je slovenski list prepovedal svojemu zastopniku, na dobrem se poravnati z njim ob storjeni krivici.

Gospoda, vprašajte se, kaj delate in kako.

Pri tem je pač dolžnost prvega javnega činitelja, dokazati pred vsem, da se v tem gre za stvar in ne za — osebo — in da niso vplivi za kulisami merodajni — nego potreba.

Gospod urednik, ne branite se sprejeti teh resnih vrstic. Vemo, da je možu težko, pisati si dati č sebi; poročila kje drugje so greh — zatoraj! Opazovalec.

Pred volitvami.

Kako velepomembne so letošnje volitve, je pač najbolj vidno iz tega, kako je živahno volilno gibanje. Nobene volitve v Avstriji še niso bile tako živahne, kakor so letošnje. Kakšen bode njih izid, tega danes še ne moremo ugibati, a to je gotovo, da nekatere stare stranke skoro popolnoma izginejo in na njih mesto stopijo nove svežejše stranke z novimi programi.

Neka nova sveža sapa vleče po vsej Avstriji. V novi zbornici bode vse drugačno življenje, nova ideja, nove misli bodo zavladale. Na mesto ostarelih strank stopijo nove, odločnejše stranke, ki se ne bodo dale voditi od vlade, temveč bodo skušale same uplivati na notranjo in vnanjo politiko naše države.

Pred vsem bode nova zbornica imela več smisla za socijalna vprašanja. V njej bodo zastopniki delavskih stanov, ki iz lastne skušnje poznajo bode in potrebe prebivalstva. To gotovo ne bode brez upliva na zbornično delovanje. Posebno je pričakovati, da bodo novi socijalni zakoni bolje ugajali dejanskim potrebam nego dosedanji. V Avstriji se je že sklenilo precej socijalnih zakonov, a vsak obrtnik in delavec bode nam pritegnil, da se s temi zakoni socijalne razmere niso dosti izboljšale, ker ne ustrezajo dejanskim potrebam.

Sedanji zbornici je zlasti nedostajalo odločnih mož, ki bi se upali z vso odločnostjo nastopiti proti velicemu kapitalu, ki izsesava malo obrtnika in delavca. Čitatelji se n. pr. spominjajo, kako velike nesreče so se dogodile v raznih premogovnikih in to največkrat vsled malomarnosti podjetnikov, ki iz dobičkarije niso

zakuril peč. Dekle mu je pridno pomagalo. Skuhal je kašo in nasitil ljudi.

V.

Jedel je mož nekoliko in tudi starka vzela je nekoliko žlic tečne kaše, a dekletce in mali srajčnik polizala sta skledo do čistega.

Začela je starka Elizeju pripovedovati, kako je vse to prišlo. „Živeli tudi dosihdob — pravi — nismo bogsigave kako dobro; a letos ni obrodilo nič. Začeli smo jesti, kar smo imeli. Naposled zmanjkalo nam je vsega — in začeli smo prositi sosede in druge usmiljene ljudi. Nekateri bi bili še radi dali, pa sami niso imeli česa za v usta. In tudi težko nam je že postajalo ljudi nadlegovati, kajti bili smo že dolžni vsem: v denarji, moke, kruha in drugih rečij.“ „Iskal sem — pravi on — dela, a ga ni bilo. Delal sem jeden dan, a dva postopal. Hodile ste starka in dekle v daljino prosjačit, toda nabrali ste le bore malo. Životarili smo z Božjo pomočjo, tolažeč se: prebili bomo do novine, a potem se bo že na bolje obrnilo. Toda spomladi začeli so ljudje še manj dajati in lotila se je nas površ še bolezen. Vlegla se je ona in tudi mene zapustile so moči. Huda nam je jela presti. Jedli

smo jeden dan, a dva zopet nič. Začeli smo jesti travo. Toda ta nam je nakopala še bolezen.“

„Edino jaz — pravi starka — sem še bila; toda brez jedi in moči: oslabela sem. Oslabelo je tudi dekle in pobledelo. Pravili smo ji, naj gre k sosedom, toda stisnila se je v kot in ostala. Predvčerajšnjem prišla je pogledat sosedinja, a ko je vidila, da umiramo gladu, šla je. Tudi pri njej ni boljše: zapustil jo je mož, a otrokom nima dati kaj pod zob. Tako, vidiš, smo ležali, ležali in smrti pričakovali.“

Poslušal je Elizej vse to in milo se mu je storilo. „Ej tovariša bom že še došel,“ misli si in sklene ostati pri siromakih čez noč.

Zjutraj je vstal Elizej zgodaj in se poprijel po hiši dela, kakor da je sam gospodar. Zamesil je sè starko kruh in zakuril peč. Potem je šel z dekletom k sosedom, dobivat česar je bilo treba. Saj niso imeli ne jedi ne obleke. In začel je preskrbovati Elizej vse potrebno: nekaj je napravil sam, a drugo je nakupil. Prebil je Elizej tako prvi dan, prebil drugega, prebil tretjega. Zlízalo se je otroče, začelo se je plaziti po klopi tja do „stričeka“ in ga božati. Tudi dekle postalo je veselo in je pomagalo Elizeju pri vseh

opravih. Vedno mu je bila za petami: „Stric, striček!“ — hitela je v jedno sapo. Ustala je tudi starka in šla k sosednji, a mož je nehal hoditi ob steni. Ležala je le še žena, in tudi ta je tretji dan že toliko okrevala, da se je mogla z jedjo pokrepčati. No, mislil je Elizej, dosti dolgo sem se že tu mudil; potratil sem že preveč časa: sedaj pojdem.

VI.

Četrty dan bilo je razgovenje (t. j. praznik po velikem postu) in Elizej si misli: obhajaj še praznik z ubožčki in kupi jim kaj za ta dan; zvečer pa odrinem za gotovo. Šel je Elizej zopet v vas in kupil je mleka, bele moke in slanine. Nakuhal in napekla sta s starko in pripravila južino. Vsedli so se za mizo. Ustala je tudi žena in pristopicala do mize. Mož se je lepo obril, oblekel čisto srajco — oprala mu jo je starka — in je šel v vas bogatega kmeta, kateremu je zastavil košno in pašo, prosit, naj mu jo prepusti do novine. Vrnil se je proti večeru žalosten in potr. „Ni se me usmilil; prinesi denarja, — zahnel je nad mano. Bog pomagaj!“

Zamislil se je zopet Elizej. — Od česa bodo neki sedaj, sirote živele. Prišel bo čas

poskrbeli za potrebne varnostne naredbe. Na zahtevo delajočega prebivalstva se je naposled sklenil zakon o upeljavi rudniških nadzornikov. To je jako hvalevredno, a dotični zakon ne daje rudniškemu nadzornikom tiste samostojnosti in nezavisnosti, ki je potrebna za vestno izvrševanje tega posla. Bogati posestniki premogokopov in rudnikov so se upirali dobremu nadzorstvu, zbornica poslancev pa ni imela poguma in smisla, da bi se upirala željam velicnih gospodov.

Ker bodo v novi zbornici svežeje in odločnejše stranke, tudi Slovenci potrebujemo v njej nekaj odločnejših in mlajših močij. Radi priznamo, da so starejši skušenejši poslanci potrebni, a na drugi strani je pa potrebno novih, svežih močij, kateri se ne vstrašijo nobenih naporov, in ki se ne boje nobenih nasprotnikov. Starejši močje že po naravi bolje prijenljiveji postajajo in zato vsaka stranka zgublja na svoji delavnosti, odločnosti in gibčnosti, ako si ne pridobiva vedno novih, svežih močij.

Levica, ki je bila nekaj tako mogočna, je baš zaradi tega tako silo opešala, ker se ni pomlajala po novih močeh in novih nazorih. Novih mož ni marala v svojo sredo, posebno ni marala še take, ako je vedela, da imajo kaj samostojnosti in ne bodo vedno le slepo v rog trobili starejšim voditeljem.

Tudi bode narodno vprašanje v novi zbornici na dnevnem redu. Pred vsem se češko vprašanje ne bode dalo prezirati, s češkim vprašanjem pa pridejo na dnevni red tudi druga narodna vprašanja. Slovenski poslanci bodo se morali odločno potegniti za narodne pravice našega naroda. In baš v tem oziru je še mnogo želeli na Štajerskem. Naše ljudske in srednje šole še niso tako vrejene, kakor zahteva ustava in tudi po uradih še vedno vlada nemščina. Ker pa bode v našem državnem zboru tudi mnogo v narodnem oziru občno nasprotnih poslancev, kakor nemških nacionalcev in protisemitov, bode treba nam odločnih mož, če se jim bodo hoteli ustavljati. To so stranke, s katerimi bode treba včasih precej brezozirno govoriti ako hočemo, da bodo nas kaj poštevali.

Za poslance je nam treba mož, ki poznajo potrebe vsega slovenskega Štajerja, a jim tudi razmere po ostali Sloveniji niso neznane. Ni zadosti, da poznajo razmere kakega kraja in stanu. Poslanec pa mora biti skozi in skozi delaven mož, ki more kazati na neprestano svoje delovanje za javni blagor. Ni zadosti, da je morda kdaj pomagal osnovati kako društvo.

Tudi se ne ve, če bomo Slovenci v novem državnem zboru mogli vedno hoditi z vlado. Grof Badeni je nam pač dal mnogo obljub, a dejanj smo pa še jako malo videli. Slovenci utegnemo biti prisiljeni nastopiti morda tudi pot opozicije. Za to je pa treba za poslance odločnih in popolnoma zanesljivih mož. Seveda za kako fakcijsko opozicijo Slovenci nismo, temveč bode opozicija za nas še le skrajni korak. Toda če jo bomo nastopili, treba bode, da se tudi trdno držimo politike za katero se odločimo.

Iz vsega je vidno, da je nam treba za poslance odločnih, delavnih, neodjenljivih mož. Za peto kurijo pa mora poslanec še pripadati delujočim stanovom.

Mi ne dvomimo, da bodo volilci V. kurije zbrali pravega moža, ki hoče in bode posvetil vse svoje sile delujočim stanovom, ki bode skrbel, da se odpomore trpljenju in zravna butara, katera krivično tlači najbolj tiste, ki so že tako s trpljenjem obdani. Zato pa ni gledati, kje je tekla komu zibelka, ker bratje smo si vsi že po Kristusu in veže ter spaja pa nas vera in narodnost. Poštenost, delo in pa vstrajnost naj bodo lastnosti, katere zahtevajte od poslanca V. kurije.

Celjske novice.

(Nov kandidat V. kurije.) Na shodu dne 4. t. m. v Celji bil je mesto Dragotin Hribarja postavljen kandidatom za V. kurijo č. g. župnik Josip Žičkar. Mi proti osebi č. g. J. Žičkarja gotovo nimamo nič, pa če je ta kandidatura res izvor želja volilcev, je drugo vprašanje, kajti večina poročevalcev bila je č. gg. župnikov in kaplanov. Ker je list danes že v stroju nam obširneje ni mogoče razpravljati. Omenimo le toliko še, da so drugi kandidati izrekli, udati se disciplini in ne ruvati proti novemu kandidatu. Nekatera poročila bila so tako žaljiva za D. Hribarja, da bi človek skoro ne upal misliti, da je to mogoče pri izobražencih, najmanj pa pri preč. duhovščini.

(„Kdo je začel prepir“) pod tem naslovom prejeli smo od jako uglednega narodnjaka-prvaka članek in ga natisnili na prvem mestu. Ni nam na tem, da bi se zasluge našega urednika kazale javnosti, ker nam je geslo: „Ne le kar vele-va mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan“; a ker nasprotniki to delajo z drugimi protikandidati in pozablajo na svetopisemski rek: „Naj ne ve levica, kar daje desnica“, dali smo mu prostora v listu. Skrčili smo nekatere točke, ker so preveč osebne in upamo, da radi tega dobimo odpuščenje od gospoda spisatelja.

(Volilni shodi.) Naš kandidat za kmečke občine Celje-Brežice, gospod Hugo vitez pl. Berks sklicuje volilne shode in sicer dne 12. marca v Sevnici, dne 13. marca v Žalci, dne 14. marca v Mozirji in dne 15. marca t. l. v Šoštanj. Volilni močje vabite se, da pridete polnoštevilno na ta zborovanja.

(„Slavna tamburaška društva“), ktera je povabil odbor „Celjskega Sokola“ naj mu javijo, je li bi sodelovala pri velikem tamburaškem koncertu, kateri bi se priredil takoj po veliki noči, prosimo, da na dotično pismo takoj odgovoré, da bode mogoče še o pravem času sestaviti program ter preskrbeti potrebne sekirice, ter da se zamore takoj začeti z vajami. Pisma naj se naslove na telovadno društvo „Celjski Sokol“.

Odbor.

(Zgubila se je) zlata verižica za uro pri maškaradi „Celjskega Sokola“ v nedeljo dne 28.

svečana t. l. v „Narodnem domu“. Kdor bi jo našel, naj jo odda proti nagradi 10 gld. v celjski posojilnici.

(Maškarada „Celjskega Sokola“), ktera se je vršila letos prvokrat v krasnih prostorih „Narodnega doma“, prekosila je vse svoje prednice, dasi ni bila udeležba neplesalcev tolikošnja, kakor smo jo smelo pričakovali. Mogoče, da so se nekteri plašili pred veliko vstopnino, a če se pomisli, koliko strčkov stane godba, dekoracija itd., se ne more odboru v tem oziru prav nič očitati. Vendar moramo svojo zadovoljnost izraziti nad tem, da nas je posetilo tako veliko število mask zlasti od zunaj, za kterimi pa seveda tudi naše domače ženstvo ni zaostalo. V krasnih kostumih bile so tu zastopane najraznovrstnejše maske, ktere so prihitele iz daljnih dežel, porajati v veseli družbi. Tu smo videli črnooke Poljakinje, vitke Čerkesinje in ponosne Dalmatinke. Lepo duhteča vijolica in dva preljubeznjiva metuljčica obljubili so nam zgodnjo pomlad; nedolžni bel golobček pa je pokazal z vstrajnim plesom, da se ga prišteva po pravici med najurnejše ptice. Posebno originalni bili sta tudi maski solnce in telegraf. Živa „Domovina“ delala je reklamo za celjske narodne trgovce pa tudi za „Zacherlin“ in z obžalovanjem smo zapazili, da sta nas prehitro zapustili prodajalki smolaka, kateri sta prišli nalašč iz Pečovnika in pa zupuščena, zares pristno maskirana slamnata vdova. Da, celo ogrski piskrovezci odposlali so svoji zastopnici. Videli pa smo tu tudi pristno Slovenko v narodni noši in še mnogo mnogo drugih mask, kterih značaj si nismo mogli v naglici raztolmačiti, ker so nam pri veselodonečih glasovih marljive vojaške godbe v urnem plesu prehitro izginile v množici plesalk in plesalcev. Nadalje priklatil se je sem tudi lahkoživ srednjeveški vitezič Rokokoveseljak, kateri si je na daljnji poti iz Nemčije eno nogo do cela pohabil. Bili so pa tu tudi pristni angleški lordi, nekaj begunov iz Abesinije in mnogo krečanskih ustašev. Da ni manjkalo hudomušnih klovnov in skokonogih harlekinov se samo ob sebi razume, istotako se razume, da so bile tu tudi dvonožne opice in razni mački. Da, tudi socijalisti so se organizovali ter poslali odposlance na maškarado. Z eno besedo, bilo je toliko in tako lepih mask, da je lahko vsakomur žal, kdor je dobil povabilo, pa se maškarade ni udeležil. — Prvo četvorko plesalo je nad 50 parov in vrli „Sokoli“, kterih je bilo precejšnje število v društveni obleki, plesali so neumorno; istotako pa moramo pohvaliti tudi ostale gospode plesalce. Mladi svet rajal je do ranega jutra in ne varamo se, če trdimo, da je marsikdo, vračajoč se domov, slišal petelina peti. — Posebno moramo pohvaliti one goste in maske, ki so prihтели iz Št. Jurja, Šmarja, Laškega, Velenja, Sevnice, Trbovelj, Mozirja, Šoštanja, Polzele, Ljubljane, Postojne itd., da se odzovejo sokolskemu povabilu. Zagotovimo jih lahko, da bomo pri vsaki priliki prav radi vračali, če bodo okoliščine dopuščale z izleti. Kdor je maškarado obiskal,

košnje, a kaj bodo oni: zastavljena je. Rž že zori; začeli jo bodo žeti (in letos je še prav lepa), a oni ne bodo imeli česa žeti, ker je njiva zastavljena možu. Ko odidem, godilo se jim bo ravno tako hudo kot poprej. In Elizej se je premislil in ni odšel še zvečer, — odložil je do jutra. Šel je spat v vežo. Pomolil je, se ulegel, a zaspati ni mogel. Rojile so mu raznovrstne misli po glavi: moral bi že oditi — saj je že tako preveč časa in denarja porabil, — toda ljudij mu je vendar le žal. Toda — misli si — saj jih itak ne rešiš. Hotel sem jim vode prnesti in podariti košček kruha: pa, glej, kam si zabredel. Sedaj jim pa še košnjo in pašo kupi! Kupi jim pašo — kravo jim kupi, pa še konja jim kupi, da jim bo vozil žito. Predaleč si se zaletel Elizej Kuzmič; podal si se na vodo, sedaj se pa reši, ako moreš! Sklonil se je Elizej, vzela kaftan izpod glave, razgrnil ga, poiskal tobačnico, ponjuhal in skušal zbrati svoje misli; toda zaman: mislil je in tuhtal, a ničesa izmislil. Treba bi bilo iti, a žal mu je ljudi. Ne ve, kako bi in kaj. Ležal je in ležal in že so petelini jeli peti, ko je zadremal. Sanjalo se mu je. Nekaj zašumi; ozre se — nikjer nikogar. Odet je, pa-

lica in torba ste poleg njega. Vstane in gre proti vratom. Odtrznjena so na pol. Hoče jih zavezati s torbinim jermenom, a odvezalo se je. Hoče na drugi strani zavezati z nogavico, toda ne more zadržati na trdo. Začne odvezovati, a dekletu mu zakliče: „Stric, striček, kruha!“ Za nogavico ga vleče in teza maliček lačni, skozi okno gledata on in ona. Zbudil se je Elizej in si mrmral poluglasno v brado: „Kupil jim bom jutri pašo in košnjo, kupil jim bom kravo in konja jim bom kupil. Potem bom pa šel za morje za Kristusom in samemu sebi bom pritrgoval. Ljudem je treba pomagati.“ In zaspal je Elizej do jutra. Zjutraj zgodaj se je podal k bogatemu kmetu, kupil od njega njivo in dal denar za košnjo, kupil je koso — kajti tudi ta je bila prodana — in jo prinesel domov. Gospodarja je poslal kositi, a sam je šel zopet v vas. Kupil je pri gostilničarju konja in voz in je šel na to kravo kupovat. Ko gre Elizej po poti, dojde dve ženki, ki so med seboj govorile. In sliši Elizej, da se o njem plete govorica. On poslušal. Sprvega — dé jedna — ga niso spoznali, kdo da je. Mislili so, da je priprost romar. Prišel je — pravijo — k njim pit in ostal je pri njih.

Vsega jim je nakupil; sama sem videla, ko je pri gostilničarju konja z vozom kupoval. Treba je iskati takih ljudij na svetu.“

Slišal je to Elizej, razumel, da njega hvallite in ni šel krave kupovat. Vrnil se je h krčmarju in mu izplačal denar za konja. Nato je zapregel in se peljal h koči. Ko so zagledali domači konja, začudili so se zeló. Mislili so si, da ga je dobri mož najbrž njim kupil, a niso si upali ga v lice vprašati. Hitel je gospodar leso na dvorišče odpirat. Oj, — pravi — kako lepega konjička imate, stric! kje ste ga dobili? „Kupil sem ga,“ odgovori Elizej. Za prav mal denar sem ga dobil. Ne pozabi mu zvečer trave v jasli pokladati. Razpregel je gospodar konja, nakosil koš trave in mu jo položil v jasli. Legli so spat. Elizej se je zleknil zunaj na travo in dal torbo pod glavo. Ko so pozno v noč že zaspali vsi ljudje, vstal je Elizej, oprtal torbo, se obul, oblekel kaftan in jo mahnil po poti za Efimom.

VII.

Precej pota imel je že Elizej za hrbtom, ko se je jelo svitati. Sedel je pod drevo, razvezal torbo in začel šteti svoj denar. Seštel je; ostalo mu je še 17 rubljev 20 kopejk. „No, —

vračal se je iz iste sigurno zadovoljen in želeč si, da bi bil v letu večkrat „Kurentov“ god. Še cel pondeljek klatile so se po mestu nektare afrikanske opice v spremstvu domačih mačkov in odbor „Sokola“ je jako previdno postopal, da je naročil pravočasno 13 centov ščuk, ktere smo poslali plavajoče v primerni tekočini v pondeljek zvečer v gostilni v „Narodnem domu“ na oni svet, ter tako častno dali slovo mojstru Karnevalu.

(Celjani) biti smejo na svoje gledališče ponosni. S kraja so še precej zadovoljni bili z ravnateljem Offenheimom in njegovo družbo. A polagoma je začel grešiti na dobrohotnost in prizanesljivost nemških gledališčnih oliskovalcev in kritika v „vahtarici“, ki je bila v začetku vedno polna hvale, postajala je pikra in nezadovoljna. Jel se je namreč predstavljati „Schund“ in ta ni za „kunstliebend“ celjsko občinstvo. Grdo se jim je pa ta „spufana“ gledališčna družba zamerila, ko je pred kratkim pred začetkom igre ravnatelj stopil na oder in občinstvu naznanil, da noče igrati, ker je gledališče preslabo obiskano. Ogorčeno občinstvo zapustilo je svoj „Musentempel“ in šlo — pivo pit. Da, da, „es ist vieles faul im Staate Dänemark.“

(Prva opera v Celji.) V nedeljo dne 14. marca t. l. priredilo bode ljubljansko „Dramatično društvo“ veliko opero „Rigoletto“ v Celji v „Narodnem domu“. Znano je, da ljubljanska opera nadkriljuje graško in da vojaška godba s spretnostjo povečuje konečni efekt te velike opere. Natančnejši vsopred priobčimo prihodnjič. Danes le opozarjamo zunajne p. n. narodnjake, da se oglasijo pravočasno za sedeže, in to takoj naznanijo trgovini Dragotin Hribar-ja v Celji, ker bode pritisk velikansk. — Celje pa sme ponosno biti, ker pred 10 leti bi nikdo še sanjal ne bil, da se bode pela opera in to ena najlepših in najtežjih skladb — v slovenskem jeziku — v njega ozidju.

(Pravosodni minister grof Gleispach) se noče poboljšati. Poslanec dr. Gregorec se je v državnem zboru pritoževal, da minister preveč graške pravnike protežira, ker je v kratkem času svojega ministrovanja že sedem sodnikov graških sodišč poklical na Dunaj na višja mesta. Gleispach je to zanikal. A pred nekaj dnevi so bili zopet trije nemški graški sodniki imenovani dvornimi svetniki pri najvišjem sodišču. Kako se že tako početje imenuje?

Spodnje-štajerske novice.

(Deželni zbor štajerski) hiti proti svojemu koncu. Seje vrše se mirno, vidi se, da vse komaj čaka, da odide domu, ker se bližajo državno-zborske volitve. V seji dne 27. februarja sklenilo se je prošnji dr. I. Dečka vstreči in Savinjo od Celja naprej iztebiti. Sklenilo se je tudi v tej seji izdelati novo lovsko postavo, tako, da bode ugajala djanskim potrebam kmeta. — Dr. Sernec pritoževal se je proti neredu kopališča na Dobrni in prosil, da se napravi red. — V seji dne 1. marca poročal je dr. F. Rosina o ta-

misli si — s tem še do morja prideš.“ Premišljati jame, kako bi bilo najmanj greha in pohujšanja. „Kum Efim prišel bo že tudi sam in prinesel meni blagoslovljeno svečko. A jaz se s svojo obljubo vlečem v črni grob; gospod milostljivi mi bo že odpustil.“

Vstal je Elizej, vrgel torbo črez pleča in se napotil proti domu. Hudo mu je bilo od začetka pri sroci in enkrat se je že vrnil in jo mahnil za Efimom. A vrnil se je zopet in jo ubiral po stranskih potih proti domačiji. Kmalu je bil doma.

Žito so že poželi in zvozili domov. Prav presrčno so se razveselili domači starčka. Začeli so ga izpraševati: kako in kaj, zakaj se je ločil od tovariša, zakaj ni šel dalje in se vrnil domov. Elizej jim pa pripoveduje: „Božja volja ni bila; po poti sem denarje potrosil in s tovarišem sva se zgrešila. Sam pa tudi nisem hotel iti. Oprostite, zaradi Kristusa.“ Ostale denarje dal je starki in vprašal po domačem delu. Vse je bilo opravljeno, vse v redu in soglasju.

Ko so zvedeli Efimovi, da se je vrnil Elizej, prišli so ga povpraševati po svojem „starem“. Tudi njim je pripovedoval taisto Elizej. „Vaš —

rifu občine Teharje za grobne takse. Poročilo se vzame na znanje in teharski občini dovoli sprejemati dotične zneske. — Prošnja zadruge „Rinka“ za napravo ceste iz Solčave v Logarjevo dolino se odkaže deželnemu odboru v preiskavo in poročanje. — V seji dne 2. marca pritoževal se je dr. F. Rosina proti politični oblasti, katera na žaljiv način po žandarmeriji preiskuje o verodostojnosti prebivalstva in prosi, da se to v prihodnje opusti.

(Duhovniške spremembe.) Za provizorja k Sv. Jederti nad Laškim poklican je č. g. kaplan F. Repolusk iz Luč. — Prestavljen je č. g. kaplan Anton Miklič iz Solčave v Luče. — Umril je č. g. župnik I. Vraz iz Št. Florijana na Boču v 54. letu starosti. N. p. v m. — Razpisana je župnija Sv. Jedert nad Laškim do 4. aprila t. l. Patron nadžupnija v Laškim. — Župnijo Št. Jurij na juž. žel. dobil je ondotni provizor č. g. Valentin Mikuš. — Za provizorja v Dobje poklican je č. g. I. Horjak iz Marenberga. — Prestavljen je č. kaplan Anton Korošec iz Sladkegore v Marenberg in č. g. Franc Mandlišek iz Podsrede pa na Sladkogoro. — Razpisana je župnija Dobje do 12. aprila t. l. Patron nadžupnija Rogatec.

(Posojilnica v Mozirji) darovala je „Slov. planinskemu društvu“ 100 glđ.

(Mozirje.) Veselica z maškarado, katera se je dne 28. februarja t. l. priredila v gostilni pri „kroni“ obnesla se je vseskozi prav dobro. Zbralo se je toliko odličnih gostov, da so bili vsi prostori napolnjeni. Posebno pa so zbranim gostom ugajale premnoge maske, ki so vso družbo kaj prijetno kratkočasile. Čisti dobiček od veselice namenil se je šoli in se je prav izdaten znesek izročil kraj. šol. svetu, za kar se vsem gostom, kakor še posebej prirejevalnemu odboru, izreka najpristrčnejša zahvala.

(Trbovlje.) V nedeljo dne 21. svečana priredili so tukajšnji tamburaši veselico v gostilni gospoda Volavška v Trbovljah. Pokazali so, kaj se more doseči z marljivostjo in z vztrajnostjo. Komaj dve leti obstoji to društvo, pa je dospelo že tako daleč, da se mu je posrečilo napraviti veselico, katera se sme prištevati k najboljšim, ki jih prirejajo tamburaši. Nekatero točko vsopreda so se tako dopadle gostom, da so se na splošno željo ponovile večkrat. K tem spadate pesmi „Sarafan“ in „Podoknica iz Teharskih plemičev“. Prvo peli ste gospodični Miroslava Moll in Justina Pust, drugo pa gospod Počivavšek. Imenovane osebe nastopile so v dotičnih kostumih, ter so pokazale, da so bile vsestransko popolnoma večše svoji nalogi. Splošno aplavdiranje je bilo znamenje temu. Obe pesmi sprenjalji so naši vrli tamburaši. Najobširnejša vsopredova točka bila je glasbena slika. „U posavski šumi,“ katera se je doigrala s pomočjo precejšnjega števila spremljevalnih priprav. Te so nehoté povzročile, da je poslušalca privedla njegova domišljija v gozd v spomladni obleki, kjer se slišijo premili glasovi pernatih pevcev. Od tod odvedel ga je ogenj in požarobrambna znamenja, dokler ga slednjič niso zopet drugi glasovi od tod odklonili, opominjaje ga k nabožnosti itd. Sploh pa je bil ves vsopred prav dobro

pravi — kum romal: je zdrav in vesel; dva dni po Petrovem sva se razšla. Hotel sem ga dohieteti, a med tem sem zapravil denar in moral sem se vrniti.“

Čudili so se ljudje: tako pameten mož, pa kaj tako neumnega užaga — na božjo pot gre, a na pol pota se že vrne, toliko da denar zapravi. Čudili so se ljudje, a čez nekaj dnij bilo je zopet vse pri starem.

Tudi Elizej je vse pozabil. Poprijel se je domačega dela: nacepil je s sinom drv za zimo, omlatil z ženskami žito, prekril skedenj, pobral bučelam strđ in dal sosedu prodanih 10 panjev. Starka je hotela utajiti, koliko rojev se je narrojilo od prodanih bučel, toda Elizej je poznal sam, ktere so rojile in ktere ne in dal jih je sosedu namesto deset — sedemnajst. Ko je vse uredil, poslal je sina na tuje delat, a sam je začel, ko je pritisnil mraz, koše plesti in coklje dolbsti.

(Dalje prih.)

sestavljjen. Pogrešati je bilo samo gledališne igre, toda tamburaši so se javili, da hočejo pri sledečih veselicah ustreči tej želji. Nadejati se je torej, da bodo tudi k tem narodnjaki prihajali v prav obilnem številu in napolnili sobe, kakor so jih do sedaj. V drugem oziru pa upamo, da bodo naši tamburaši še zmiraj napredovali in bodo večkrat v letu prirejali veselice, kar se bode gotovo zgodilo, dokler bodo pod dobrim vodstvom našega vrlega narodnjaka gospoda Molla

(Volilni shod v Brežicah.) Dne 12. sušca t. l. predstavil se bo volilcem brežkega, sevniškega in kozjanskega okraja državnozbornski kandidat v skupini kmečkih občin gosp. Hugo pl. Berks v veliki dvorani „Narodnega doma“ v Brežicah. Zborovanje se začne takoj po sklepu volitve v peti kuriji ob 11. uri predpoludne. Uljudno se vabijo volilci na mnogobrojno udeležbo, da zvejo natančno program bodočega našega državnega poslanca.

(Sevniško-brežiško učiteljsko društvo) sklicuje tem potom svoj občni zbor z ozirom na splošno željo oddaljenih, a vnetih, svojih društvenikov, v nedeljo dne 7. marca t. l. ob 10. uri dopoldan, z objavljenim vsopredom na Videm. Brežice, ki so bile namenjene za to zborovanje, čemo posetiti pri ugodnejših razmerah.

(Vremenska postaja na Cvenu) beleži v mesecu februarju 1897: Povprečna toplina +18° C. Najvišja toplina dne 27. +17.4° C. Najnižja toplina dne 1. = 12.2° C. Največ padavin dne 6. 11.5 mm. Vsota padavin 204 mm. Število dni s padavinami 5. Število dni s snegom 3. Število dni z meglo 5. Povprečna oblačnost 5.3. Ta mesec je bil neobičajno topel. Sneg ni ležal niti en dan.

(V Ljutomeru) obstoji občeznana „Deutsche Volksschule“ t. j. šola za otroke nemške narodnosti. — Kakošna nesmisel! Šolo namreč obiskujejo: 1. Ljutomerski nemčurčki, 2. Slovenci iz ljutomerske okolice, in 3. prekmurski ogrski Slovenci ali „ogerska slovenska raja“. — Narodni zavedni ljutomerski okoličanje! Kedaj se vam bodo oči odprle, da boste spoznali, kdo je vaš, in kdo ni vaš! — Nemška nepotrebna šola pod Šarjem kaže dovolj jasno, da taisti, ki so jo ustanovili, niso vaši, torej jih ne podpirajte! Začnite vendar rabiti orožje „Svoji k svojim“, s katerim boste prevzetne, ošabne in škodoželjne sovraige v prah podrli!

(Pri Kapeli blizu Radgone) se je ustanovil, kakor se je že slišalo, tamburaški zbor, kateri šteje 9 članov, vodi ga učitelj gosp. Josip Poljanec.

(Noršinci pri Ljutomeru.) Da je v Noršincih nujno potreba ne samo dobro urejenega, ampak tudi na slovenski podlagi osnovanega ognjegasilnega društva, bode vsakdo pritrđil, kdor le količkej pozna ondašnje razmere, zakaj nobena vas ni v tako veliki nevarnosti, da se zaseje vánjo nemškutarska plevel, kakor so ravno Noršinci. Društvo pa ne bi bilo samo zato, da bi zadušilo morebitno nemškutarsvo, ampak bi tudi moralo postati narodna posadka, kakoršna je že na Cvenu, v Stročjivesi in Cezanjevcih. Na tak način bi bila od narodno-zavednega slovenskega življa obdana ljutomerska nemškutarska trdnjava, katera mora skoro na vsak način — pasti! — Vzajemno in skupno na delo torej ljutomerski in noršinski rodoljubi!

(Proga Gornjaradgona-Ljutomer.) Postaje ob tej železnični progi imajo vse dvojezične napise, izvzemši postaji Radinci in Ljutomer. Narodne občine, zahtevajte, da se še napravi na imenovanima postajama slovenski napis! — V začetku so bili nastavljeni na postajah imenovane proge uradniki češke in slovenske narodnosti, toda ti so bili takoj nadomeščeni s samo nemškimi! — Sprevodniki kličejo postaje samo v nemškem jeziku! — Bi se ne dale odpraviti te nedostatnosti na dostojnem mestu!

(V ljutomerskem okraju) je še dosti občin, katere nimajo samoslovenskih pečatnikov. Narodni odborniki, skrbite vendar za slovenski značaj svojih občin!

(Oddaja službe.) Za oddati je služba sluge pri c. kr. finančni okrajni direkciji v Mariboru. Plača 300 glđ. z aktivitetno doklado 75 glđ. in uradno obleko. Prošnje z dokazi dosedanje službe, lepe pisave in znanja dež. jezikov, pošlejo naj

se do 15. aprila t. l. predstojništvu c. kr. finančne okrajne direkcije v Mariboru.

(Maribor.) Dne 16. marca t. l. ob 10. uri dopoldan oddajala se bode v zakup glavna zaloga tobaka v Mariboru. Obravnava vrši se v pisarni c. kr. finančnega ravnateljstva v Mariboru.

(Umrla je) v Gradci dne 1. marca t. l. gospa Ana Bradaška, soproga gimnazijskega ravnatelja v 68. letu starosti. Rajna gospa bila je dobroznana tudi med Slovenci, posebno pa še med Hrvati, ker je soprog služboval v Zagrebu. Blag ji spomin!

(Odbor akad. tehn. društva „Triglav“) javlja, da se bode vršilo VII. javno redno zborovanje v soboto dne 6. sušca s sledečim dnevnim redom: 1. čitanje zapisnika, 2. poročilo odborovo, 3. predavanje: „Vaški svetec“ humoreska Svatoapluka Čeha, s kratkim uvodom o spisatelju (predava fil. g. Koštial), 4. slučajnosti. Lokal: Steinfeldska pivovarna; začetek ob 8. uri zvečer. Gostje dobro došli!

Druge slovenske novice.

(Tajna volilna pravica.) Deželni odbor kranjski je predložil deželnemu zboru kranjskemu načrt zakona, s katerim se upeljejo neposredne in tajne volitve v kmetijskih občinah. Nekaterim članom dotičnega odseka pa ne ugajajo tajne volitve, in hočejo obdržati javne. Posebno več pristašev katoliške stranke se boji, da bi potem ne bili več voljeni. Gosp. kanonik A. Kalan, ki je bil za tajne volitve in je zatorej prišel v tem oziru s svojimi smišljeniki navzkriž, je izstopil iz dotičnega odseka in je mesto njega vanj bil voljen g. V. Pfeifer.

(Mestna višja dekliška šola v Ljubljani) je svoje prvo polletje končala z ugodnim uspehom. Pet učenk je bilo pohvaljenih, 21 jih je dobilo prvi red, jedna pa zaradi bolezni ni bila izprašana.

(Volilno gibanje in jugoslovanski klub.) Mnogo se poroča o programih raznih poslancev, delajo se volilcem vsakovrstne obljube, a o tem pa skoro noben kandidat jasno ne pove, bode li ustopil v jugoslovanski klub. Sploh je pa vprašanje, če bode ta klub mogoč, če se bode tako sejal razpor mej Slovence raznih pokrajin, kakor to delajo nekateri listi, katerim je na Štajerskem že vsak Kranjec tujec.

(Nezgod.) Osemdesetletna Jera Habe iz Grenca na Gorenjskem si je šla v bližnji potok noge umivat in je vanj padla. Našli so mrtvo v potoku.

(Zlato poroko) sta praznovala Jože in Katarina Grilo v Vačah na Kranjskem.

(Požar.) Dne 23. februvarja t. l. sta v Leskovic na Kranjskem pogoreli cerkev in župnišče.

(Ženo ubil) Andrej Vrhovnik na Šenturški gori je dne 22. februvarja t. l. prišel pozno domu. Ker mu žena ni hotela odpreti, je vrata vlomil in udaril ženo s polenom ter jo ubil.

(Zgodnja pomlad.) V nekaterih krajih na Gorenjskem videli so zadnje večere že letati kresnice.

(Barona Borna truplo) sežgali so v Hamburgu, kakor je bil določil v svoji oporoki. Pepel shranijo na njegovi graščini nad Tržičem. Baron Born je volil za reveže tržiške, šentanske in šentkatarinske občine 20.000 gl.

(V mestno hranilnico v Radovljici) je v mesecu februvarju 1897 93 strank vložilo 21.027 gl. 84 kr., 28 strank vzdignilo 6191 gl. 54 kr., 26 strankam se je izplačalo posojil 8023 gl. — kr., stanje ulog (509) 164.445 gl. 10 kr., denarni promet 65.458 gl. 92 kr.

(Zatiški grad) so nekda od verskega zaklada kupili menihi oo. cisterijenci. Ta red je tudi pred cesarjem Josipom II. imel ta grad.

(Samomor.) Dne 26. februvarja t. l. ustrelil se je v vinski kleti na Gomili pri Trebnjem kmet N. Orožen, katerega so drugi dan tam mrtvega našli. Vzrok samomoru so najbrž slabe gospodarske razmere.

(Umrl je) v Postojini za legarjem doktorand Ivan Starec, odvetniški koncipijent pri dr. Treotu. Bil je sin ubožnih kmečkih starišev, ki je dovršil svoje študije brez podpore z lastno marljivostjo.

(Odlikovana delavca.) Cesar je podelil srebrni zaslužni križ delavcema Petru in Antonu Repiču, ki že delata 63 oziroma 48 let v ajdovski tovarni.

(Slovenski kandidat na Koroškem.) V beljaškem volilnem okraju kmetijskih občin kandiduje Slovenec profesor z graške tehnike Kovač. Upanja ni dosti, da bi zmagal.

(Kandidatje na Koroškem.) Slovenci in nemški konservativci kandidujejo v beljaškem okraju kmetijskih občin, koroškega Slovenca in profesorja na graški visoki tehnični šoli Kovača, v šmohorskem okraju Peitlerja, v peti kuriji pa benediktinca dr. Frankla. Nemškonarodni kandidatje so pa za veleposestvo baron Sterneck, za mesta Dobernigg, Eisele in Steinwender, za kmetijske občine pa Kirschner, Ghon, Wernisch in Tschernigg, za veleposestvo pa dr. Lemisch. Za Slovence in nemške konservativce stvar jako slabo stoji, posebno ker poslednji malo delajo. Zgubili so celo več občin, v katerih so zmagali pri zadnjih deželnozborskih volitvah.

(Deželne priklade na osebni davek.) Koroški deželni zbor je sklenil, da dežela in občine na Koroškem ne bodo nakladali priklad na osebni dohodninski davek. Vsled tega dobi koroška dežela neki donesek iz prebitka, katerega bode država imela vsled nove naredbe davkov.

(Slovenske volitve v koroškem deželnem zboru.) Slovenski poslanci Einspieler, Muri in Grafenauer so pri razpravi o proračunu šolskega zaklada hudo grajali sedanje šolske razmere na Koroškem, kjer za slovenske otroke ni slovenskih šol. Deželni predsednik je trdil, da so se povsod osnovala slovenske šole, kjer so občine zanje prosile, drugje slovenskih šol ne kaže snovati. Seveda deželni predsednik ni povedal, kako se je ravnalo s 33 prošnjami za slovenske šole. Več nemško narodnih poslancev je zagovarjalo sedanje šolske razmere na Koroškem. Slovenci so glasovali proti proračunu deželnega šolskega zaklada.

(Občinske volitve v Trstu.) Pri volitvi za tržaški mestni zastop zmagali so Slovenci z vsemi šestimi svojimi kandidati v okolici. Pridobili so jeden mandat. Lah Mauroner ni več voljen. Zastopal je svoje velilce tako slabo v mestnem zastopu, da sedaj niso več marali zanj. Italijani so si prizadevali, da si pridobe tudi okolico, a letos jim je dobro izpodletelo. Voljeni so vsi slovenski kandidatje.

(Vinarsko in sadjarsko društvo) osnovali so v Kamnjaku na Goriškem. Upati je, da bode društvo lepo uspevalo.

(Kandidatje na Goriškem.) Društvo „Sloga“ je postavilo za kandidate v peti kuriji g. dr. Antona Gregorčiča, za slovenske kmetijske občine g. grofa Alfreda Coroninija, za veleposestvo tudi g. grofa Alfreda Coroninija. Poslednjega kandiduje v dveh skupinah, ker zmaga v veleposestvu ni povse gotova. Italijani kandidujejo za peto kurijo dr. Fr. Waitza, za kmetijske občine gradiščanskega župnika Zanettija, za mesto in trge Alfreda Lemassija, za veleposestvo dr. Frana Verregnassija. Dr. Marani ne kandiduje več, ker dobro ve, da bi več ne bil voljen. Furlani pa tudi s Verregnassijevo kandidaturo niso zadovoljni, in je mogoče, da bode Bujatti zopet kandidoval. Bujattija bi najbrž podpirali tudi Slovenci, ki imajo po mestih tudi mnogo glasov.

(Čudna volitev.) V Labinju v Istri so zmagali pri volitvi za peto kurijo z 12 volilnimi možmi Italijani. Slovani bi bili gotovo zmagali, a Italijani slovanskih volilcev niso pustili v dvorano. Orožniki in vladni komisar so pa italijansko počenje mirno gledali.

Druge avstrijske novice.

(Dunajski Čehi) so se končno odločili, da dajo svoje glasove pri volitvi v peti kuriji socialnim demokratom, ker krščanski socialisti se kažejo naravnost protivne češkemu življu na Dunaju. Ker je na Dunaji jako mnogo Čehov, utegne krščanske socialiste to stati še kak mandat.

(Socijalisti) dosegli so velik uspeh dosedaj pri volitvah volilnih mož pete kurije na Češkem, zmagali so z mnogimi volilnimi možmi v Toplicah, Budejevicah, Liberci itd. Pa ne le v mestih, temveč tudi v kmetijskih občinah je voljenih jako

mного socijalističnih volilnih mož za peto kurijo, nekoliko pa tudi za četrto (skupino kmetijskih občin). Socijalistov niso volili le delavci, temveč tudi manjši kmetje, mali obrtniki, branjevci in kramarji, pa tudi nekateri učitelji in nižji uradniki.

(Volitve v Galiciji.) Pri volitvah v Galiciji teče kri. V Komarni so hoteli župan in nekaj drugih mož volitev na skrivnem opraviti v pisarni tamošnje posojilnice. Seveda bi bil na ta način zmagal kandidat poljskega osrednjega odbora. Kmetje so pa izvedeli, da jih hote preslepariti, vlomili so vrata, raztrgali volilni zapisnik župana deželnega poslanca Jaklinskega so pretepli. — V Črnjojovu so pa kmetje opazili, da se pri volitvah slepari in so otepli volilnega komisarja. Ko so prišli žandarji do odvedo razsajajoče kmete v zapor, so se kmetje uprli. Prišlo je do hudega boja, v katerem je bil jeden kmet ubit, več pa težko ranjenih. Tudi v več drugih krajih so poboji, ker vladni organi hudo delujejo proti kmetijski stranki in hudo pritiskajo na volilce graščaki in judje. Postopa se še nepravilnejše, kakor se je postopalo pri deželnozborskih volitvah.

(Volitve na Hrvaškem.) V Oseku na Hrvaškem so uvrstili mej volilce vse železniške čuvaje in kondukerje, dasi po volilnem zakonu imajo samo uradniki volilno pravico. Uslužbenci pri volitvah so namreč skoro vsi vladni privrženci. Meščani so proti imeniku volilcev uložili 203 reklamacije, a se je samo 31 ustreglo. Seveda pri takem ravnanju se ni čuditi, če bode zmagala vladna stranka.

(Nezadovoljnost v Bosni) je mej prebivalstvom jako velika proti sedanji vladi. Posebno so nezadovoljni pravoslavni. Davki so mnogo višji kot so bili pod turško vladno, svoboda pa še manjša. Bosanski kmetje mislijo odposlati na Dunaj odposlanstvo, da v posebni spomenici vladarju sporoče svoje pritožbe. Najbrž tudi to poslanstvo ne bode vsprejeto. Če dvorna pisarna ne sprejme spomenice, se bode poslala serajevski vladi, da se o nji izreče, ki seveda svojega stopanja ne bode obsojevala. Minister Kallay seveda z vsemi silami deluje na to, da vsprejem odposlanstva na Dunaji prepreči.

(Pogodba z Ogersko.) V drugi seji državne zbornice bode predložili vseh osemnajst predlogov, ki se tičejo obnove pogodbe z Ogersko. Koncem minulega tedna je finančni minister vitez Bilinski bil zaradi tega pri cesarju. Kakor se poroča, predloge niso posebno ugodne za našo državno polovico.

(Madjarsko sovražstvo do Avstrije.) Poslanec Götvös je te dni v zbornici poslancev rekel, da se na kraljevem dvoru v Budimpešti tepajo tuji vlačugarji, Nemci in Čehi. To je pač dovolj značilno, kako sodijo Madjari o Avstrijcih. — V Losonczu je pa vojaški novinec madjarski Žid Neumann potrgal od hlač črnorumeni vrvice, češ, da on ni prisegel avstrijskemu cesarju, temveč ogerskemu kralju. Zaradi tega so ga obsodili v šestmesečno ječo. Madjarom so celo avstrijske barve zoprne.

Ogled po širnem svetu.

(Nemški državni zbor.) Katoliška stranka je zopet ponovila svoj predlog, da se dovoli jezujtom bivanje v Nemčiji. Svobodomiselnost stranka je pa zopet stavila predlog, naj se dovoli državnim poslancem dnevnic (dijete). Sedaj nemški poslanci ne dobivajo nobenih dijet. Oba ta dva predloga sta se že večkrat stavila in tudi že vsprejela, a ju je vselej zvezni svet odklonil. Letos je baje nekoliko upanja, da se vsprejmeta. Vlada baje zahteva od katoliške in svobodomiselnostne stranke kot protiuslugo, da glasujeta za povišanje potrebščin za mornarico. Potem se bode v zveznem svetu za omenjena predloga potegnili in tudi gotovo zmagala, ker zvezni svet se je obema omenjenima predlogoma dosedaj opiral samo vladi na ljubo.

(Srbija in Bolgarija.) Srbski kralj je te dni obiskal bolgarskega kneza v Sofiji. Pri banketih se je mnogo govorilo o dobrih odnosih mej Srbijo in Bolgarijo in da imata obe posebno zgodovinsko nalogo. Želeti je pač, da bi se ta sloga, ki se je kazala v napitnicah pri vinu, se

tudi dejanski pokazala, zlasti sedaj, ko se kaže, da pride orijentsko vprašanje na dnevni red.

(Razmere v Makedoniji in Stari Srbiji.)

Kristjansko prebivalstvo v teh dveh deželah je v največjem strahu, ko je Turčija oborožila mohamedance. Oblastva kristijane tolažijo s tem, da je sultan strogo ukazal, da se ima red v deželi ohraniti. Kaznovali se bodo tudi mohamedanci, ko bi red motili. Kristijani pa nimajo nič zaupanja, da bi jih turška oblastva zares varovala.

(Grška in velevlasti.) Velevlasti v Grški, naj v šestih dneh odpokliče svoje čete s Krete. Grška pa dosedaj še ni storila nobenega koraka, da ustreže velevlastim. Ne ve se, kaj sedaj store vlasti, se li odločijo s silo postopati. Nekateri mislijo, da bodo s svojimi ladijami zaprli vsa grška pristanišča, drugi pa, da s svojimi ladijami zabranijo dovažanje živeža na Kreta. Kakor je videti, velevlasti nikakor še niso prav jedine.

(Turčija in velevlasti.) Velevlasti so turškega sultana že pozvale, naj dovoli evropskim vlastim napraviti red na Kreti in dovoli Krečanom obširno samoupravo. Sultan pa veleposlanikom ni poslal nobenega odgovora. S tem je pokazal, da mu ni po volji, da bi evropske vlasti gospodarile v njegovi državi. Veleposlaniki so seveda sedaj malo v zadregi, sami ne vedo, kako bi prisilili sultana, da ustreže njih željam.

(Turška oboroževanja.) Turčija jako hiti z oboroževanjem. Postaviti misli 150.000 mož na grško, 100.000 mož na bolgarsko in 90.000 mož na srbsko mejo. Poleg tega pa pošlje močne vojaške oddelke v Makedonijo. Železnice na vse strani vozijo vojake in orožje. Mobilizacija se pa vendar le počasi vrši, ker turška uprava kaj slabo posluje tudi v tem oziru.

(Razmere na Kreti) Na Kreti se nadaljuje boji mej Grki in Turki. Požiganja in ropanja se nadaljujejo. Celo v mestih, katera so zasedle čete velevlasti, se mohamedanci in kristijani pobijajo. Evropski konzuli so se izrekli, da drugače ne bode mogoče napraviti reda, da se proglasi obsedno stanje. Grki imajo na Kreti kacic 3000 vojakov, poleg vstašev je pa kacic 13.000. Mohamedansko prebivalstvo je že bilo precej mirno postalo, ko je mislilo, da pride pod Grško; sedaj je pa zopet prevzetno in pobja, ko vidi, da velevlasti Grkom delajo ovire.

Dopisi.

Iz Žalca. (Kaj si storila neizprosna, blede smrt?) Kakor je vže „Domovina“ poročala, izročili smo dne 21. svečana t. l. mrzlemu grobu zemeljske ostanke prehitro umrle žene, gospe Mici Petriček. Ker je bila udeležba pogreba skoro tako velikanska, kakor pri pogrebu njenega strica, g. Hausenbichlerja in ker je bilo sožaljenje o smrti preblage rajne vsestransko, bodi mi dovoljeno, da se rajne spominjamo še z naslednjimi vrsticami.

Pred vsem pač moram njeno bogaboječnost in pobožnost omeniti. Kot verna kristijanka spolnovala je svoje dolžnosti do zadnje pičice z veliko gorečnostjo in z veseljem. V cerkev je prav rada hodila; pred vsem pa se je rada vdeležila „šmarnic“ in „svitanc“ in sploh vseh svetih opravil Materi Božji na čast, kakor tudi sprevodov v križevem tednu in drugih dni. Večerno molitev opravila je — dokler je bila zdrava — dan za dnevom kleč pred svojo posteljo. Do ubogih ljudi bila je usmiljenega srca; bila je jako varčna — pa ne skopa. Za vsacega človeka imela je prijazno besedo in vsakomu je z veseljem postregla, da je le zamogla.

Gospa Mici Petriček bila je pa tudi navdušena Slovenka. Svoj materni jezik ljubila je čez vse in se ga vedno z občudovalno vztrajnostjo in dosledno posluževala, kakor nobena druga ženska v Žalci. Ker je bila ponižnega srca, spoštoval jo je vsakdo.

Gospa Mici Petriček bila je nadalje čez mero delavna. Kaj pa je znala ona delati? — Temu vprašanju da besedica „vse“ najboljši odgovor. Lahko si jo videl in opazoval v kuhinji, v kleti, v vrtu, na polji, v vinogradu, v hosti, na travniku, v hlevu, pri šivalni mizi, na dvorišču, pri perilu itd. A ona ni le gledala — ona je tudi delala. In s kakšno marljivostjo je ona

delala! Od ranega jutra, pa do poznega večera so se njene pridne roke gibale; nikoli nij bila brez dela.

Da-si je gospa Mici Petriček obiskala le ljudsko šolo v Žalci — ne tiste novodobne institute, kateri naše ženstvo le osvojujejo, bila je vendar bistrega duha. Njene oči so vidile vse njeni ušesi so slišali vse, kar se je v hiši zgodilo. Za dostojen in pameten odgovor ni bila nikdar v zadregi.

V osmem letu svoje starosti zapustila je rajna, če tudi težkega srca, svoje stariše, brate in sestre v Mariboru ter se podala v Žalec, k stricu in teti, kterima je bila iz celega srca udana ter jih ljubila in jima stregla, kakor to le najboljši otroci svojim starišem storiti zmorejo. Njena zadnja pot je bila od bolane tete, kateri je stregla.

Brez dvombe bila bi nepozabljiva tudi najboljša mati svoji mali Eliški. Teškega srca in sè solznimi očmi jo je gledala in rekla: „Kaj bode s teboj, ako bodem jaz umrla?“ — — —

Tako sem v kratkih besedah opisal kratko življenje prezgodaj umrle. Dragi bralec, ali nisi sedaj, ko si te vrstice prebral, prepričan, da je rajna res bila uzor in zgled slovenske žene? — A kaj si ti, neizprosna, blede smrt storila, da si neusmiljeno pokosila toliko zlahtno cvetlico, da si uničila tako verno kristijanko, tako navdušeno Slovenko, tako ponižno, pridno in dobro mamico, tako vzgledno ženo? — — Zakaj je mogla njena bistra glavica, njeno plemenito srce, njene delavne, pridne roke — zakaj je moglo vse to tako zgodaj iti v mrzlo zemljo?? — — A vse srčne bolečine, vse solze in vsi zdihljaji jo ne zbudijo več — ona je mrtva. A koliko telesnih bolečin je mogla prestati, predno je končala svoje mlado življenje. In kako voljno in Bogu vdana je trpela! — Umrta je za jetiko, tisto najhujšo šibo božjo, ktera tare mlado in staro. Umestno bi bilo, ako bi ljudje v cerkvah in doma Boga v pobožnih molitvah prosili, da bi nam hotel odkriti zdravilo za to neusmiljeno morilko.

Gospa Mici Petriček je sicer mrtva, a vendar bode živeja v spominu vsih, kateri so jo poznali in na vse čase bode ostala posnemanja vreden ideal slovenskim dekletom in ženam. Počivaj toraj sladko, zlata Micika, dok da se nad zvezdami zopet vidimo. Peter Skala.

Iz Radoslavca blizu Ljutomera. V Radoslavcih se je rodil leta 1826. jeden najnavdušenejših Slovanov, namreč dr. Radoslav Razlag, ki je 1880. leta umrl v Brežicah, kot c. kr. dvorni in sodni odvetnik. — Rodoljubni pokojnik ni samo zastopal slovanske ideje ter jo razširjal med narod po časopisoma: „Slovenska Bčela“ in „Zora jugoslovanska“, katera je sam urejeval in izdajal, po knjigama: „Zvezdice“ in „Pesmarica“, kateri je na svoje stroške izdal, kakor tudi po mnogih drugih spisih, temveč je i kot odbornik mnogo narodnih društev, kot deželni in državni poslanec ter kot deželni glavar kranjski z izgledom in živo besedo unemal in navduševal domoljube za resno narodno delo. Sploh je njegovo življenje v ozki zvezi s probujo in pokretom slovenskega naroda. Zato bode pa njegov duh vedno vel v Slovencih, in njegov spomin ostane za zmiraj med slovenskim narodom!

Preteklo leto se je brez hruma in šuma — t. j. nikjer — obhajala sedemdesetletnica rojstva blagega pokojnika. Da pa bi se vsaj njegov spomin spet oživil, ukrepil ter ohranil med svojimi ožjimi rojaki, bilo bi jako umestno, ako bi osnovali rodoljubi v njegovi rojstveni vasi, v Radoslavcih, povodom imenovane sedemdesetletnice kako narodno društvo, recimo slovensko ognjegasilno društvo. V tem društvu ne bi samo potemtakem živel rodoljubni spomin na našega slavnega rojaka, na katerega smete v resnici biti ponosni, ampak s tem bi tudi ustanovili narodno postojanko, od katere bi se po vas kot pravih slovanskih „sokolih“ širila narodna zavest na vse strani in v vse slojeve slovenskega ljudstva. — Navdušenost za slovenski rod in požrtvovalnost za njega napredek vašega za slovenski narod velezaslužnega rojaka, naj vas spodbuja in unema, in premagali boste vse težave in zapreke pri ustanavljanju narodnega društva! Z oživotvorjenjem imenovanega društva

boste najlepše in najdostojneje proslavili, vrli Radoslavčanje, sedemdesetletnico rojstva svojega žalibog rano preminolega dičnega rojaka in najvrednejšega sina matere Slovenije!

Iz Tužne doline. Po nadzorovanju je navadno domača učit. konferencija. Tu se deli hibe sedaj tej, sedaj drugej šolske moči. Nekaj se že najde, da zamore mladega učitelja karaje ga poučevati, a tudi stareji morajo ostre slišati. Si-li upa nadučitelj svojim sodelujočim tovarišem ali tovarišicam to ali ono svetovati, jih opozarjati na šolski pouk in disciplino, ako ga je nadzornik hudo „zdelal“? Povzdiguje in pospešuje ugled učiteljstva, ako se odreka starejim učiteljem sposobnost, poučevati v višjih razredih, ter se tja potisne mlada učiteljica? — Tako postopanje provzročuje sovraštvo in nestrpnost med učiteljstvom, doseže tedaj nasprotni cilj, česar pa postava od nadzornika ne terja. — Ako nadzornik opazi, da stareji učitelj ne zamore v višjih razredih zadostovati, moral bi mu med štirimi očmi svetovati, da odda razred mlajšemu, brez da bi o tem učiteljstvo kaj zvedelo. Pa tako postopajo samo tisti nadzorniki, ki svoje učiteljstvo ljubijo.

Prijatelj sotrudnik mi piše med drugim tudi sledeče: . . . Čudili smo se učitelji v Utopiji, čitavši dopise v „Domovini“ o vedenji tamošnjega nadzornika. Poznamo ga dobro, osobito jaz, ki sem nekaj let služboval v Tužnej dolini. Prosil sem za drugo službo samo zaradi tega, da sem prišel pod drugo nadzorništvo. S ponosom smem reči, da sem vestno spolnoval svoje dolžnosti, a zadovoljen ni bil nadzornik nikoli! O kako srečnega sem se čutil po prvem nadzovanju v Utopiji. Vaš in naš nadzornik sta si kakor noč in dan. Kakor blagi oče in ljubeznjiv prijatelj občuje z nami naš nadzornik. Pa saj je klasično olikan mož. Nadzorovanje je pri nas nekaj veselega, dobrohoteča resnost, združena z milobo spodbuja učitelje k marljivemu delovanju, z veseljem delujemo v šoli, opazuje se neka živahnost in veselo gibanje med učiteljstvom, in vsemu temu je vzrok blagi nadzornik. Iz družih krajev je slišati, da učitelji pri zborovanjih in drugih prilikah pojo, a vi pa ne pojeje? Pa verjamem, zakaj ne. Pa saj sem slišal iz ust dveh tovarišev, da njiu nič ne veseli, in to zaradi nadzornika. Pomilovanja ste res vredni! Našega blagega nadzornika pa nam Bog ohrani dolgo let! — Tako mi piše tovariš o svojem nadzorniku, rad bi bil, ko bi zamogel kedaj o našem tako govoriti. — Prihodnjič pa bom nekaj poslal o učit. uradnih konferencijah.

Iz Maribora. V dopisu iz celjskega okraja v 7. št. „Domovine“ priporoča nekdo prav pohvalno poduk o sadjereji ter zahteva od slavnega okrajnega zastopa v Celji, da bi vsaj v tej zadevi kaj več storil, oziroma potrebno ukrenil. A naši okrajni zastopi so s plačili tako preobloženi, da se ta žrtev od njih komaj terjati zamore. Skrb za poduk o sadje- in vinoreji, o živinoreji in kmetijstvu sploh izročena je pri nas kmetijski družbi, ktera ima v ta namen tudi zadostno število izbornih, teoretično in praktično popolnoma izurjenih potovalnih učiteljev na razpolago. Kmetijska družba ima v to svrhu od poljedelskega ministerstva toliko nagrade, da tudi plača dotične potovalne učitelje. Vsaka občina toraj, ktera želi, da bi se v njenem okolišju vršil poduk v eni ali drugi stroki kmetijstva, naj se le obrne do centralnega odbora kmetijske družbe, kateri drage volje vstreže vsaki taki prošnji. In akoravno takšen poduk občino ne stane niti vinarja, vendar je prav malo občin, ktere bi iz lastnega nagiba prosile za potovalnega učitelja. Prošnja do centralnega odbora je prav kratka in se približno tako le glasi: Slavni centralni odbor c. kr. kmetijske družbe v Gradci. Podpisani občinski zastop (ali društveno vodstvo) uljudno prosi, slavni centralni odbor blagovoli naj ukreniti, da pride dn potovalni učitelj v da bi tam ob uri imel podučevalni govor o

Občinski zastop (ali društveno vodstvo) v dne 1897. J. B.

Narodno-gospodarske novice.

Umetno gnojenje vinogradov.

Vinogradi zahtevajo dobro, izdatno gnojenje. Motijo se tisti, ki mislijo, da trta s svojimi globokimi koreninami dobi dovolj redilnih snovi iz zemlje. Le poglejte trte po brdih, kjer so že vinogradi stoletja, kako so slabe, njih korenine so tako malo razvite, da jedva morejo vsprejemati redilne snovi.

Raznovrstni mrčesi in glivice uspevajo na taci zapuščenih trtah. Na koreninah plesnijo, strupena rosa razjeda njih listje in cvetje, trtna uš se take trte rada loti, ker ne dozori in čuda ni, če se leto za letom manj vina pridela. Če gnojiš z navadnim živinskim gnojem, se loti korenin rada plesnoba in jih mnogo pokonča, ako je zemlja mokra in težka. V taci slučajih naj se rabijo rudninska gnojila. S tem se zabrani plesnoba, in izogneš se drugemu in težavnemu gnojenju z živinskim gnojem.

Kjer je spodnja plast zemlje revno na rudninskih snoveh, je vedno dobro gnojiti z rudninskimi gnojili. Dosežejo se dobri uspehi v taci slučajih, če se živalski in rudninski gnoj rabita v pravem razmerju. Rudninski gnoj pomaga, da les lepše raste in gnojenje z živinskim gnojem pa bolje pospešuje rodovitnost. Najbolje je, če se oboji gnoj pomeša. Živinski gnoj zrahlja zemljo, da jo lažje prešine zrak, da zadržuje vlažnost v peščeni zemlji in rudninski gnoj nadomešča v živinskem gnoju manjkajoče rudninske snovi.

Za vinograde s starimi trtami, kakeršni se še dandanes nahajajo, je najbolje, če se poskusi s 5 meterskimi centi kajnita in 10 meterskimi centi Tomaževe moke na hektar. Tudi roženina in kompost sta dobri gnojili za vinograde pomešani z rudninskim gnojem. Tudi je dobro 1 do 2 meterska centa čilskega solitra na hektar, precej globoko zakopati v vinogradih. Ta gnoj pospešuje rast lesa in grozdja in hitro vpliva.

Nadalje je jako dobro gnojilo za vinograde koščena moka. Čim finejša je, tem hitreje posrkajo korenine njene redilne snovi. Treba je je kaka dva meterska centa na hektar. Posebno je gnojenje s koščeno moko dobro, kjer je zemlja revna na fosforni kislini. Sicer se pa fosforna kislina najceneje kupi v Tomaževi moki. Škoda je le, da se bolje ne rabi. Superfosfati so mnogo dražji. Dober gnoj za trte je tudi pepel iz trtnega lesa. Le obžalovati je to, da se ta gnoj in mineralna gnojila le premalo rabijo v vinogradih.

(Brananje pšenice pomladi.) Pomladi se morajo prebrantiti take njive s pšenico, ki se rade utrdijo po vrhu, ko izhlapi zimska vlaga in na katerih rad raste plevel. Za brananje ne sme biti njiva premokra, ne presuha. Ne smejo se lomiti večje grebe, pa tudi se prst ne sme mazati. Vreme mora biti gorko, pa vendar ne prevroče. Najbolje je branati oblačen dan, kadar je pričakovati dežja, a se mraza ni bati. Posebno dobro je brananje, če se po vrhu pognoji s čilskim solitrom.

(Travnike branaj) pomladi, ko začenjajo zeleneti in se je zemlja že toliko osušila, da se prst ne maže in da se konjem ali volom ne udara.

(Krmljenje perutnine.) Ko je jel pojmati mraz, dajaj perutnini manj težke piče, graha in kuruze, zato pa jim dajaj več pšenice pomešane z ječmenom.

(Kako se spozna spol pri golobih?) Vzemi golobe v obe roki in rahlo mahaj z njim semtertja. Golobici se pri tem rep vzdigne, golob ga pa povesi.

(Kakšno mora biti dobro meso?) Dobro goveje meso bodi svežerudeče srednje barve z jedrnato, trdo, belo toliščo preraščeno. Če je bolje blede barve, je bila goveda slabše krmljena in meso ni tako tečno. Če je meso modrikastorudeče z rumeno toliščo, je to znamenje, da je od stare govede.

(Zemljo za zelenjavo) prekoplji 50—70 centimetrov globoko, s tem dosežeš, da bodeš pozneje imel polovico manje dela, zelenjava bode bolj rastla, zemlja ostane sveža, gnoj več izda in toliko ni treba okopavati in pleti.

(Hranenje stavbenega lesa.) Posestnik gozdov je večkrat prisiljen posekati mnogo stav-

benega lesa, če ga je vihar ali sneg poškodoval. Če je tedaj les po ceni, ga ne more precej prodati. Da se les ohrani, je dobro, če se debela z lubjem ali brez lubja denejo v kako vodo. Če je neprestano v vodi, se stavbeni les nepoškodovan ohrani več let, posebno črv se ga v vodi ne loti.

(Žive koprive) se dajo pripraviti kakor špinača. Samo vzeti jih je nekaj več treba, kakor špinače, ker se bolje ukuhajo. Taka špinača ni slabša od pristne špinače.

Književnost.

(„Iz Poldine torbe“) je naslov novi hrvatski knjigi, katero je napisal Dragutin Jambrečak. Knjiga obdeluje razna humoristiška djanja dekana Lavoslava Vojske, priznanega humorista v vsej Hrvatskeji. Prijateljem zdrave šale bode ta knjiga izredno ugajala. Dobiti je pri pisatelju v Zagrebu.

Razne stvari.

(Nj. Vel. naš cesar na Francoskem.) Iz Mentona javljajo včeraj: Cesar Fran Josip je dospel danes ob pol 11. uri na tukajšnje železniško postajo. Posloplje je bilo krasno odičeno visokemu gostu v čast. Cesarju so se poklonili na kolodvoru: nadvojvoda Fran Salvator sè so-progo, nadvojvodinjo Marijo Valerijo, grofica Traun in načelniki lokalnih oblastnij. Cesar se je odpeljal v odprtem vozu skupno z nadvojvodinjo Marijo Valerijo na Kap S. Martin. Množica je spoštljivo pozdravljala vladarja.

(Umrla je) dne 23. februarja t. l. mati ministerskega predsednika grofinja Cecilija Badenijeva v Levovu.

(Volkovi) so v Gorodišin v Rusiji raztrgali 28 ljudi.

(Velika nesreča na železnici) Dne 27. februarja t. l. se je pripetila velika nesreča na železnici Moskva Kazam. Vlak je skočil čez železniški nasip. Popolnoma se je zrušila lokomotiva, poštni in devet osebnih voz. Devetnajst ljudi je mrtvih, osem težko ranjenih.

(Razvoj velicij mest.) Poslednjih deset let se je podvojilo prebivalstvo v Amsterdamu, Birminghamu, Bruselju, Manchesteru in Rimu; potrojilo se je v Kodanju in Marseilleu; početrilo v Londonu, Lyonu, Parizu, Petrogradu in Pragi; popeterilo v Vratislavi, Draždanih, Hamburgu, Kolinu in na Dunaju; pošesterilo v Leedsu, Liverpoolu in Varšavi; posedmerilo v Glasgowu in Sheffieldu; poosmerilo v Monakovem; podeseterilo v Berlinu, Budimpešti in Lipsiji; podeseterilo v Baltimoru; popetindvajseterilo v Novem Yorku in Filadelfiji; podvestoinpetinštrideseterilo v Čikagi in tristooseminštrideseterilo v Broklynu.

(Menelikov čevljar.) Matija Zandalli, čevljar, rodom iz Bolcana na Tirolskem, je odšel leta 1895. z Italijani v Afriko. Ker njegovih roditelji niso čuli že preko leto dni ničesar o njem, mislili so, da jim je sin umrl. Te dni pa so dobili od njega pismo, v katerem piše med drugim: „Jaz sem sedaj cesarski čevljar Nj. Vel. cesarja Menelika. Imam malo hišico, dobrega konja in denarja več, nego ga potrebujem. Hrano dobivam z dvora: kokoši in vsakojakih dobrih stvari, kar si poželim. Na cesarskem dvoru me radi vidijo ter sem že mnogokrat govoril z Menelikom. Toda, dragi stariši, nekaj me vleče domu. O tem, kar sem videl, pretrpel in izkusil, o tem vam sporočim ustno, kajti nadejam se, da se skoro vidimo.“

(Mačka rešila 60 osebam življenje.) New-Yorški „Glas Naroda“ piše: „Minulo nedeljo zjutraj ob pol 5. uri je jelo goreti v 116. ulici v Park Av. v New Yorku. Dotično posloplje je bilo na pet nadstropij. V njem je stanovalo 20 družin, in vse so se rešile vsled naslednjega čudnega slučaja: Neki Vilim Dawempert, stanujoč v isti hiši, dela po noči ter se je vrnil domov okolu 3. ure. Na stopnicah sreča mačko, ki se mu je pričela prilizovati, ter jo je zaradi tega vzela s seboj v sobo. Ko je mož legel k počitku in hotel zaspati, postala je mačka zelo nemirna, mijavkala je, skakala po sobi in praskala po vratih. Mož je bil zaradi tega nejevoljen, vstal je torej ter hotel mačko pognati iz sobe. Ko pa je odprl vrata, udaril mu je gost dim v lice in začutil je smrad gorečega lesa. Naglo je alarmiral vso hišo. Prihitevši gasilci so rešili 60 oseb po varnostnih lestvah, ker so bile stopnice v plamenu. Ogenj je napravil 15.000 dolarjev škode.“

Koledar.

Petek (5.) Friderik, spozn. — Sobota (6.) Fridolin, spozn. — Nedelja (7.) 1. postna, Tomaž Akv. — Ponedelj. (8.) Janez od Boga sp. — Torek (9.) Frančiška Rimlj. — Vd. — Sreda (10.) † Kvatre; Štrideset mučencev. — Četrtek (11.) Heraklij, m. — Prvi krajec dne 11. ob 4. uri 26 minut popoldne.

Sejmi.

Dne 8. marca na Pilštanju. Dne 9. marca v Ljutomeru. Dne 10. marca v Dolu, pri Sv. Juriju ob Taboru, Kapelah, Orešju in Kostrivnici. Dne 11. marca na Slatini in na Aregu pri Ptuju (za svinje). Dne 12. marca pri Sv. Juriju ob južni žel. in pri Sv. Lovreneu na Dravskem polju.

Loterijske številke.

Trst, 27. februarja 1897: 40, 24, 1, 21, 73.
Linc, „ „ „ 52, 26, 79, 8, 15.

Trgovski pomočnik

želi vstopiti s 1. aprilom v trgovino z mešanim blagom na deželi ali je prevzeti na račun.
Ponudbe naj se blagovolijo pošiljati pod N. N. poste restante Vipava, Kranjsko. (46) 3—1

Pekarija z gostilno, vino- in žganjetočilnico v večjem,

lepem trgu na Spodnještajerskem, v katerem kraju je med drugim c. kr. sodnija in kopališče, odda se takoj pod prav ugodnimi pogoji v najem. Več se izve v Celju v hiši št. 23 v Gospodskih ulicah (Herrengasse) v pritičiji. (47) 3—1

Zaloga (Confection)

narejene obleke
za gospe in gospodične
v Celju

Graška ulica (Grazerstrasse) 4

priporoča za bodočo sezijo:

fine vratnike od	1 gl.	50 kr.	naprej
spomladanski jaket od	8	—	—
vremenski plašč od	8	—	—
suknena jopa od	3	80	—
porhantna bluza od	1	—	—
porhantna obleka od	2	60	—

Z velespoštovanjem

(48) 10—1

Karl Roessner.

Zaloga vina

Ant. Polley-ja

v Sežani

(južna železnica)

Črno in belo pristno vino
po 23 in 28 gld. hektoliter.

(957)

Dr. A. Praunseis

okrožni in praktični zdravnik
v Celju

ordinuje za zobobolne vsaki dan
od 9.—11. ure dopoldne in od 2.—5. ure
popoldne v Celju

Ringstrasse št. 9.

Plombira se zlatom, srebrom in emailom
po ameriskem sistemu brez vsakih
bolečin in garantuje za najpopolnejšo
izvršitev.

(10) 24—3

Trgovina

Dragotina Hribarja v Celju

sprejema v naročevanje različne pečate iz kavčuka in mesinga, nadalje vignete za pisma in steklenice, po najnižjih cenah.

Dragotin Hribar

trgovina knjig, papirja, pisalnega in risalnega
orodja; tiskarna in knjigoveznica

priporoča gosp. trgovcem in slavnemu občinstvu svojo veliko zalogo vsakovrstnega papirja za pisarne, pisma, risanje in zavijanje, raznovrstno barvanega svilnatega (za cvetlice), za vezanje knjig itd., zalogo raznih risank in pisank, in posebno še lastno zalogo najboljših zvezkov pod imenom: »Spodnještajerska zaloga risank in pisank«; Hardtmuthovih in drugih svinčnikov in angleških peres po originalnih tovarniških cenah.

Dalje priporoča zavitke za pisma raznih velikosti in barv, peresnike, črnilo, tablice, črtalnike, brisalke, krede, gobice, pušice in škatle za peresnike, torbice, knjižice za beležke, trgovske knjige, pečatni vosek itd. po najnižjih cenah.

Posebno lep izbor papirja in zavitkov v mapah in elegantnih škatljah. — Najbolje strune za citre, gosli in kitare. Velik izbor albumov za fotografije in spomenice, map za pisma in papirje, tintnikov, okvirje za fotografije, listice itd.

Šolske in molitvene knjige; prekupcem še poseben popust. Sv. podobice v vseh velikostih po najnižjih cenah. Preskrbi se tudi vsakovrstni tisk na podobice.

v Celji

priporoča se p. n. gg. duhovnikom, pisateljem, založnikom in slav. občinstvu za vsakovrstno izvrševanje tiska po najnovejšem okusu in najelegantnejši obliki v raznovrstnih barvah.

Izdeluje knjige, brošurice, časopise, letna poročila, prospekte, vstopnice, dekrete, plakate, vabila, vožne liste, mrtvaške liste, vizitnice, naslovnice, cenike, imenike, kuverte s firmo, pobotnice, pravila, tabele za urade itd. — Vedno v zalogi so obrazci za posojilnice, sodnije, občine, šole itd.; kakor tudi v več krasnih barvah tiskane diplome za častne občane in častne člane.

V moji knjigoveznici se izvršujejo vsa knjigoveška in galanterijska dela, bodisi priprosta kakor tudi najfinejša priznana trdno in ukusno. Ker je moja knjigoveznica preskrbljena z vsemi potrebnimi stroji najnovejše sestave, vsprejema ter cenó in kar najhitreje izvršuje tudi največja naročila.

IVAN REBEK

umetni in stavbeni ključar

v Celji

Poljske ulice 14, (Feldgasse) v lastni hiši.

Priporoča se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za vsa v njegovo stroko spadajoča dela pri stavbah hiš in drugih poslopjih, osobito za cerkvena dela, katera se najlepši krasijo z lepim in umetnim ključavničarskim delom, kakor n. pr. kovane mreže za okna, različne okove za vrata, kovane predaltarske, nagrobne in vrtno ograje, različne svetilnike. Izdelujem železne vrata vseh slogov, različna štedilna ognjišča, katera imam tudi v zalogi.

Napeljujem vodovode in strelovode, hišne telegrafe in telefone. Prevzamem tudi vsa železna konstrukcijska dela bodi si: strehe, stopnice, cvetličnjake itd. itd.

— Vse po najnižjih cenah. — (40) 21

Načrti in proračuni brezplačno. — Za dobro delo jamčim.

Prodajam

zaradi smrti moje žene dve posestvi z vsem gospodarskim orodjem, živino itd. Posestvi obsežate 23 oralov njiv in travnikov. Vse se nahaja ob veliki cesti. Natančneje pove posestnik (33) 4-3

Anton Kožuh

v Ivenci hiš. št. 10 in 8
občina Višnja ves pri Vojniku.

Komija in učenca

zmožnega obeh deželnih jezikov sprejme takoj (44) 2-2

Josip Berlisg,

trgovec mešanega blaga v Rogatcu, Stajersko.

Kdo pije
Kathreiner-
Kneippovo sladno kavo?
Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav
ostati in si kaj prihraniti.

Gostilna

se da na račun ali v najem. Zraven je tudi branjarja, vrt, njive in travniki. Več pove upravništvo »Domovine« v Celji. (35) 3-3

Dragi bralci »Domovine«!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

naznanjam, da imam veliko zalogo finega starega in novega vina, katerega sem kupil naravnost od pridelovalca ter zamorem ž njim postreči vzlic izvrstnemu blagu, prav po nizki ceni. — Nadalje naznanjam, da odprem s 15. dnem februarja v »Narodnem domu« trgovino s špicerijskim blagom, ter se priporočam slavnemu občinstvu in častiti duhovščini za množični obisk. Zagotavljam pošteno postrežbo z vedno svežim blagom. — Moja prodajalnica z žitom, sadjem, domačimi pridelki, kakor tudi s špicerijskim blagom pa ostane tudi, kakor dosedaj na Ljubljanski cesti št. 10 (pri »Kroni«).

Svoji k svojim!

Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

(135) 52-36

»Pri dobrem pastirju«!

Orglje na prodaj.

Začetkom marca meseca t. l. jele se bodo staviti nove orglje v farni cerkvi v Zagorji na Savi. Vsled tega na prodaj so tukaj stare orglje, popolno dobro ohranjene. Župnijski urad Zagorje ob Savi na Kranjskem.

Jakob Gross,
župnik.

(36) 3-3

Lepo posestvo

— je na prodaj,

oddaljeno le 20 minut od kolodvora Štore, blizu Prešinske vasi ob glavni cesti, proti Šentjurju ob j. ž. Obstoja iz hiše in gospodarskih poslopj., lepim mladim sadnim drevjem in travniki, na katerih se prideljuje izvrstna sladka živinska klaja. Leži na pripravnem solčnem kraju, z rodovitno zemljo. Zraven je tudi dorašena hosta. (43) 3-2

Več se izve v gostilni »pri solncu« (zur Sonne) v Celji, Ljubljanska cesta št. 11.

Zobozdravniško naznanilo.

Dr. J. Riebl

ordinira vsaki dan za zobobolne v lastni hiši.

Vrtno ulice (Gartengasse) št. 9 v Celji.

Plombira in ustavlja umetne zobe in zobovje z zlato itd., tudi brez potrebe vunjemanja, ne ovira žvečenje, ne govornje, garantuje za na popolnejšo izvršitev, enako najboljšim dunajskim delom. Izdira zobe brez bolečin po volji v plinovi veselni narkosi, pa odstrani zobne bolečine tudi brez izdiranja. (5) 12-3

Častni diplom Celje 1888.

Josef Tabor

tovarna cementnih izdelkov
v Celji in na Zidanem mostu.

Priporoča častitemu občinstvu, stavbenim mojstrom in častiti duhovščini svojo veliko zalogo cementnega blaga po jako nizki ceni: Cementne plošče štiri in šestvoglata gladke in natisnjene v različni velikosti in v različnih barvah, posebno za tlake v cerkvah, dvoranah in hodnikih. Trotoar-plošče križaste in rižaste, velike in male za pred hiše in po kolodvorih in tudi robna kamena zraven spadajoče.

Dalje imam tudi v zalogi stopnice, podboje za duri, kamena za pred vodnjake, konjske jaslji, svinjska korita, plošče za dimnike, (mize za na vrte ali utice z napisom ali gladke). Okrogle stebre ali (falarje) velike in majhne za cerkve, dvorane in hodnike, nagrobna kamena in kamena za grobne križe. Prevzamem tudi vse petonirunge po konjskih in govejih hlevih in po vežah po najnižji ceni (24) 5-3

Josef Tabor

izdelovatelj cementnega blaga v Celji, Kolodvorske ulice št. 13, na Zidanem mostu, Briše št. 100.

Orgljavec in cerkvenik

išče službe.

Nastopiti jo želi o sv. Jurju. — Več pove upravništvo »Domovine« v Celji. (34) 3-2

Deloljubne osebe — rovsod — katere trajni denarni zaslužek iščejo, naj pismeno povprašajo pod »Zukunftsvorsorge« Gradec, poste restante. (38) 16-2